

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Masco Denmark ApS, Damixa ApS

Strona pozwana: Skatteministeriet

Sentencja

Artykuł 49 TFUE w związku z art. 54 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisom państwa członkowskiego takim jak przepisy rozpatrywane w postępowaniu głównym, które udzielają spółce będącej rezydentem zwolnienia podatkowego w odniesieniu do odsetek uiszczonych przez jej spółkę zależną będącą rezydentem w zakresie, w jakim spółka zależna nie mogła odliczyć odpowiadających tym odsetkom wydatków ze względu na przepisy ograniczające prawo do odliczenia odsetek uiszczonych w przypadku niedokapitalizowania, natomiast wykluczają zwolnienie, które wynikałoby z zastosowania przepisów tego państwa członkowskiego dotyczących niedokapitalizowania, w sytuacji gdy spółka zależna jest rezydentem innego państwa członkowskiego.

(¹) Dz.U. C 73 z 2.3.2015.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. – Komisja Europejska/World Duty Free Group SA, dawniej Autogrill España SA (C-20/15 P), Banco Santander SA, Santusa Holding SL (C-21/15 P)

(Sprawy połączone C-20/15 P i C-21/15 P) (¹)

(*Odwołanie — Pomoc państwa — Artykuł 107 ust. 1 TFUE — System podatkowy — Podatek od osób prawnych — Odliczenie — Amortyzacja wartości firmy wynikająca z nabycia udziałów w wysokości co najmniej 5 % przez przedsiębiorstwa mające rezydencję podatkową w Hiszpanii w przedsiębiorstwach mających rezydencję podatkową poza tym państwem członkowskim — Pojęcie „pomocy państwa” — Warunek dotyczący selektywności*)

(2017/C 053/05)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal, B. Stromsky, C. Urraca Caviedes i P. Němečková, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: World Duty Free Group SA, dawniej Autogrill España, SA (C-20/15 P), Banco Santander SA, Santusa Holding SL (C-21/15 P) (przedstawiciele: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro i R. Calvo Salinero, abogados)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze i K. Petersen, pełnomocnicy), Irlandia (przedstawiciele: G. Hodge i E. Creedon, pełnomocnicy, wspierani przez B. Doherty'ego, barrister, oraz przez A. Goodman, barrister), Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: A. Sampol Pucurull, pełnomocnik)

Sentencja

1) Wyroki Sądu Unii Europejskiej z dnia 7 listopada 2014 r., Autogrill España/Komisja (T-219/10, EU:T:2014:939) oraz z dnia 7 listopada 2014 r., Banco Santander i Santusa/Komisja (T-399/11, EU:T:2014:938) zostają uchylone.

2) Sprawy zostają przekazane Sądowi Unii Europejskiej do ponownego rozpoznania.

- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.
- 4) Republika Federalna Niemiec, Irlandia i Królestwo Hiszpanii pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 81 z 9.3.2015.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Celle – Niemcy) – Remondis GmbH & Co. KG Region Nord/Region Hannover

(Sprawa C-51/15) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 4 ust. 2 TUE — Poszanowanie tożsamości narodowej państw członkowskich nierozdzielnie związanej z ich podstawowymi strukturami politycznymi i konstytucyjnymi, w tym w odniesieniu do samorządu regionalnego i lokalnego — Wewnętrzna organizacja państw członkowskich — Jednostki samorządu terytorialnego — Instrument prawny tworzący nowy podmiot prawa publicznego i organizujący przekazanie uprawnień i obowiązków związanych z wykonywaniem zadań publicznych — Zamówienia publiczne — Dyrektywa 2004/18/WE — Artykuł 1 ust. 2 lit. a) — Pojęcie „zamówienia publicznego”]

(2017/C 053/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Celle

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Remondis GmbH & Co. KG Region Nord

Strona pozwana: Region Hannover

przy udziale: Zweckverband Abfallwirtschaft Region Hannover

Sentencja

Artykuł 1 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi należy interpretować w ten sposób, że nie jest zamówieniem publicznym porozumienie zawarte przez dwie jednostki samorządu terytorialnego, takie jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, na którego podstawie jednostki te przyjmują uchwałę o utworzeniu związku celowego, mającego osobowość publicznoprawną, i o przekazaniu temu nowemu podmiotowi publicznemu określonych kompetencji, które dotychczas należały do tych jednostek samorządu, a które od tej chwili należą do związku celowego.

Jednak takie przekazanie kompetencji w zakresie realizacji zadań publicznych następuje wyłącznie wówczas, gdy dotyczy ono jednocześnie obowiązków związanych z przekazanymi kompetencjami oraz towarzyszących im uprawnień, tak aby ten nowy kompetentny organ władzy publicznej miał autonomię decyzyjną i finansową, co powinien sprawdzić sąd odsyłający.

⁽¹⁾ Dz.U. C 155 z 11.5.2015.